

[Korsgaard.]

saadan Fortid, at den i den givne Situation vanskeligt kan vende sig imod os; men de radikale Partier gaar i Virkeligheden her ind for at fordyre Livsfornødenheder. Dette er ogsaa et overmaade interessant Udslag af Tiden. Tænk, hvilke voldsomme Taler der har været holdt imod dem, som paa andre Tidspunkter har villet forhøje Priserne paa Varerne, som man har anset for Livsfornødenheder! Nu gør man det med fuldkommen koldt Blod baade fra radikal og socialdemokratisk Side, idet der ikke kan være Tvivl om, at saaledes som Lovforslaget foreligger, forhøjer man kunstigt Prisen paa Livsfornødenheder. Det er interessant at drage dette skarpt frem.

Og med hvilken Begrundelse gør man det? Med den, at Varen i Øjeblikket egentlig er alt for billig for dem, der skal have den. Men har vi ikke — naturligvis ikke paa saa stort Omraade som her — tidligere staaet overfor Fænomener af lignende Art. Vi har staaet overfor Dumping, hvor Udlandet har sendt Varer ind paa det danske Marked til Priser, vi slet ikke kunde konkurrere med; maaske fordi det paagældende Lands Arbejdere havde langt mindre Løn, end den danske Arbejder heldigvis baade tjener og fortjener. Men næsten altid har vort Parti mødt en kold Afvisning af de Synspunkter, vi gjorde gældende, skønt det meget ofte drejede sig om Ting, der som Livsfornødenheder betragtet ikke paa langt nær kunde komme op paa Siden af det, her er Tale om. Jeg synes, der i den Situation, hvori vi staaer, er Grund til at understrege, hvordan Tiden kan belære om, at man maa indrette sig efter Forholdene, som de er.

Jeg er enig i Lovforslagets Princip, at Pengene, der vil medgaa til Forslagets Gennemførelse, skaffes ved en Forhøjelse af Sukkerprisen. Jeg er det ud fra den Betragtning, at saa længe vort Lønniveau ligger der, hvor det nu en Gang ligger, og hvor jeg haaber, det maa blive ved at ligge saa nogenlunde, kan jeg ikke se, der er nogen reel Begrundelse for, at den almindelige Befolkning ikke skulde kunne taale den Forhøjelse, der her er Tale om. Hvis man ikke vil gaa den Vej, ja, saa kan man henvisse til Luksusbeskatning; men jeg tror nu, den vanskeligt tilnærmelsesvis vil give det Beløb, som vi skal bruge, og vil den ikke det, ja, saa vil det altsaa sige, at Statskassen kommer til at mangle Penge — og ingen vil vel antage, at det Aar, der kommer for Statskassen, bliver noget let Aar. Alene af den Grund vil jeg ikke finde det rimeligt

at gaa med hertil, jeg vil tværtimod foretrække den Vej, der her er gaaet.

Jeg benægter ikke, at det ærede Medlem Hr. Clausager kan have Ret i, at den kunstige Forhøjelse af Sukkerprisen, som vi her faar, vil ramme Landmændene — og det er jo navnlig Landmændene; vi i disse Tider tænker paa — i de Egne af Danmark, hvor de ingen Fordel har af Loven, og selv om det nu ikke spiller en uhyre Rolle i den enkelte Husholdning, saa betyder dog Lovforslagets Gennemførelse, at de for denne specielle Vare kommer til at betale mere, end de vilde gøre, hvis vi ikke greb ind.

Men heroverfor vil jeg stille som min Opfattelse, at jeg er fuldkommen klar over, at disse Egnes Landboere bør hjælpes, men jeg tror jo, at den Skade, de lider ved, at Sukkerprisen forhøjes en Smule, efter Omstændighederne er ret betydningsløs; og derved, at vi holder Prisen saa højt, at vi ikke direkte af Statskassen skal give Tilskud til Forslagets Gennemførelse, faar vi dog Midler til Raadighed, som jeg mener vi paa en helt anden fornuftig Maade kan anvende til Hjælp til de Kredse, som unægtelig i denne Tid lider Nød. Det vil jo ikke være ubekendt for nogen her, at de Konservative og Venstre i Forening er enige om, at Ejendomsskatteerne skal ned, og jeg vil mene, at dette at disponere over Statskassens Midler snart sagt til noget som helst, før end dette Maal er naaet, er en for Landbostanden meget uforstandig Handling. Ogsaa blandt andet, ud fra den Betragtning mener jeg ikke, at den Opfattelse, det ærede Medlem Hr. Clausager har af denne Situation, er rigtig.

Det var de principielle Bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte. Saa vil jeg gerne sige to Ord om Sukkerfabrikkernes almindelige Stilling. Der slog det ærede Medlem Hr. Clausager paa, at Sukkerfabrikkernes Reserver skulde kunne dække et eventuelt Underskud eller i høj Grad være medvirkende dertil. Jeg ved ikke rettere end, at Lovgivningen paa Skattevæsenets Omraade ved mangfoldige Lejligheder er gaaet ind for, at Selskaber har en Pligt til at konsolidere sig, en Pligt, som Sukkerfabrikkerne da heldigvis har opfyldt; først og fremmest er dette vel af Hensyn til sig selv, men samfundsmæssigt er det da afgjort særdeles heldigt i Øjeblikket. Jeg har aldrig kunnet opfatte en Tilskyndelse af den Art fra Statens Side paa den Maade, at man vilde sige, at I skal bruge jeres Reserve til at oprettholde Virksomheden paa en Tid, hvor det er ufordelagtigt for jer at arbejde. Hvis